

færdigt og billigt at bruge to Gange 60 Rd. fra, inden man beskaffer den øvrige Deel? Jeg finder, at dette er en ganske sund Tanke. — Dernæst bemærkede den ærede Ordfører, at man her ikke kunde tage Leiligheden saaledes i Betragtning som ved en Vigning i Henseende til Communeskatter, fordi den her omhandlede Afgift er en Statskat; men naar vi kun spørge, om vedkommende Skatteyder har Skatteevne eller ikke, tror jeg, at det er nødvendigt ligesaa vel at tage Hensyn til hans Skatteevne, naar der er Tale om Statskatter, som naar der er Tale om Communeskatter, thi ved Communeskatter vil det nok falde Vigningscommissionen ind at tage Hensyn til, at den fattige Mand ikke bliver beskattet for høit, da det let vilde falde Kommunen selv til Byrde, naar der ikke toges dette Hensyn, medens det, naar der er Tale om Statskatter, lettere kunde see, at der blev taget mindre Hensyn til denne Betragtning. — Dernæst hittede den ærede Ordfører, at Springet i vor Scala er for stort. Dette har jeg villig indrømmet sidste Gang, jeg havde Ordet, og jeg henstiller dette til Udvalget og har den Tro, at det inden tredie Behandling, hvis Forslaget bliver vedtaget, vil tage dette Punkt under alvorlig Overvejelse; det vil da falde let for Udvalget at indsætte en Scala efter samme Princip. Det er imidlertid ikke Scalaen, men Principet, der strides om, nemlig enten vi skulle gjøre Trædrag efter Hensyn til den stigende Indtægt eller i Forhold til den større eller mindre Skatteevne. Den ærede Ordfører bemærkede ogsaa, at det vilde falde Vigningscommissionen svært at vide, hvor mange Børn enhver Mand har. Dette kan jeg ikke forstaae, thi kan Vigningscommissionen ikke vide, hvor mange Børn Skatteyderen har, kan den langt mindre vide, hvilke Indtægter han har — og jeg tror dog, at Selvangivelse har været meget sjelden i de fleste Communer, saa at den ikke har været anvendt i 1 af 20 Tilfælde. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at en af Forslagsstillerne havde sagt, at den Ordning af dette Forhold, som vi foreslaae, var lettere at forstaae end Udvalgets; dette vendte Ordføreren om saaledes, at derved skulde være meent lettere for Vigningscommissionen, men jeg tror ikke, at den ærede Forslagsstiller, som

omtalte dette, sigtede til Vigningscommissionen, men derimod til vedkommende Skatteyder, og jeg antager ogsaa, at for Skatteyderne bliver det vanskeligt at forstaae Scalaen; det kan ogsaa være Tilfældet, at kun saa af Skatteyderne saa Scalaen at see, hvorimod de godt kunne gjøre sig et Begreb om, hvilken Forskjel det gjør paa Skatteansættelsen, om en Mand har mange eller saa Børn. Jeg vil indrømme, at man kunde undvære hele Afdraget efter § 9 og saa overlade det til Vigningscommissionen at gjøre Afdraget efter § 12, men der er den store Forskjel, at efter § 12 kan Vigningscommissionen gjøre et Afdrag, om den vil, men vedkommende Skatteyder kan ikke fordrø det som Ret, hvorimod han kan fordrø et Afdrag som en Ret efter § 9. Dersom man altsaa vil fastholde det Princip, at man virkelig skal beskaffe i Forhold til den større eller mindre Skatteevne, tror jeg, at de fleste ville erkjende, at det ikke er saa fuldkommen billigt, som jeg allerede har anført, naar man vil ansætte en Mand, der har Kone og 6 Børn, ligesaa høit i Skat som den enkelte Person, fordi de have samme Indtægt.

Varberg: Til det interessante og veltalende Foredrag, den ærede Ordfører nylig holdt, skal jeg kun gjøre et Par praktiske Bemærkninger. Den ærede Ordfører hittede, at ikke alle Koner er lige dyre. Dette er en Sandhed, jeg skal give mit fulde Bifald. Der er Koner, der koste 200 Rd., og Koner, der koste 2,000 Rd., og andre, der koste endnu mere; men enhver Kone maa nødvendigviis koste Noget. Der er et Minimum, ethvert Menneſke maa have at leve af til Føde og Klæder, og det er dette Minimum, man maa tage Hensyn til. Den ærede Ordfører gjorde fremdeles opmærksom paa, at der var Koner, der ingenlunde vare en Udgift for deres Mænd, men tværtimod en stor Indtægt. Dette er fuldkomment rigtigt, det er jo en bekjendt Sag, at Jordemødermændene leve af deres Koner, men jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa at Jordemødrene ikke heller leve af Løften; efter den Erfaring, jeg har gjort, have de tværtimod en meget god Appetit. Jeg tror derfor det er rigtigt ogsaa for en Kone, der er